

§. 2. Ὅσα δὲ κακὰ, καὶ συμφοραὶ, ἠκολούθησαν εἰς τὰς Ἰουδαίας μετὰ τὴν κατὰ Χριστὸν τόλμην, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς Νέρωνος, ἰσορεῖ ὁ Γώσιπος ἐν τῇ Ἀρχαιολογίᾳ τῆς γραφῶν ἔτω „ τῆ Φήλικος ἐπιτροπέουτος τῆς Ἰουδαίας ἐξάπτεται τοῖς Ἀρχιερεῦσι πάντις πρὸς τὰς ἱερεῖς, καὶ τὰς πρώτας τῆς πλῆθους τῶν Ἱεροσολύμων, τοσαύτη δὲ τὰς Ἀρχιερεῖς κατέλαβεν ἀκαίδια, καὶ τόλμη, ὥστε ἐκπέμπειν δάλας ἐτόλμων ἐπὶ τὰς ἀλωνας τὰς ληψομένας τὰς τοῖς ἱερεῦσιν ὀφειλομένας δεκάτας (α), “ καὶ αὐτίς, ὁ αὐτὸς λέγει, πῶς εἰς τοὺς αὐτὰς χρόνας, ἐφύτρωσεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὸσον πλῆθος κλεπτῶν, ὅπῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ἐφόρουν ὄσες ὑπανῆσαν, καὶ μάστιγα εἰς τὰς ἐορτάς· μετὰ αὐτὰ ἐπιφέρει, ὁ ἀνωθεν συγγραφεὺς, καὶ ἕτερα λέγων. „ Μείζονι δὲ πλιγῇ Ῥοδαίς ἐπάκωνσεν ὁ Αἰγύπτιος ψευδοπροφήτης, ὃς συναθροίσας τρισμύριας σχεδὸν τῶν ἠπατημένων, καὶ ἀγαγὼν αὐτὰς ἐκ τῆς ἐρημίας, εἰς τὸ τῶν ἐλαιῶν ὄρος μικρὰ δεῖν καὶ αὐτὴν τὴν Ἱερουσαλήμ κατασχεῖν, εἰμὴ ὁ Φήλιξ φθάσας μετὰ τῶν Ῥωμαίων ὀπλων τὴν ὁρμὴν αὐτὰ ἀνεχαίτισε κτ. ὅρα τὸν Εὐσέβιον (β). “ Κατὰ τὰς τὰς χρόνας, μετῆς καὶ ἡ Θεοτόκος Μαρία εἰς τὰς θρανὰς, ζήσασα ἐπὶ τῆς γῆς ἔτι ἑβδομήκοντα δύο.

§. 3. Πέμπετι δὲ ὁ Νέρων διὰ διάδοχον τῆ Φήλικος, τὸν Φῆσον, κατὰ τὸν ὁποῖον καιρὸν, ἐπιστρέψας ὁ Παῦλος εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοῦ κηρύγμα, δικαιολογησάμενος, εἰς ἐκεῖνα ὅπῃ ἐμέμφθη ἀπὸ τῶν Ἑβραίων, Καίσαρά τε ἐπικαλέσας δέσμιος εἰς Ῥώμην ἀγεται· ὅπῃ διατρίψας δύο χρόνας ὁλοκλήρως, μετὰ ἀνέσιν, καὶ ἀνεμποδίως ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὃν αὐτὸν ὁ Ἀριστάρχος, καὶ ὁ Λυκάς. Ὑστερον ἀπολογησάμενος ἤλθεν εἰς Ἰταλίαν, κατὰ τὴν παράδοσιν, διὰ τὰ κηρύξαι κηλεῖ τὸν λόγον τῆς Εὐαγγελίας, ὅπῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις βαπτίσας καὶ τὸν Πρόβον ὅμῃ μετὰ ὅλον τὰ τὸν αἶον, ὡς λέγει ὁ Γλύκας (γ), ἐπιστρέψε πάλιν εἰς Ῥώμην, ὅπῃ καταχήσας τὸν οἰνοχόρον τῆς Νέρωνος, καὶ μίαν τὴν παλλακίδα, ὕστερον ἔλαβεν τὸ μακάριον τέλος. Βλέποντες οἱ Ἰουδαῖοι, πῶς δὲν ἔλαβον τὸ ποδῶμενον κατὰ τῆς Παύλου, σρέφασι πρὸς Γάκωβον τὸν ἀδελφὸν τῆς Κυρίας, ὃς ὀβλίας ἀπὸ ὅλης ἀνομάζετο, διὰ τὴν ἄκραν τὴν δικαιοσύνην, φιλοσοφίαν, καὶ εὐσεβειαν. Καὶ ἐπειδὴ ὡμολόγησε παρρησία τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν διὰ υἱὸν Θεοῦ, τὸν ἐφόρουνσιν οἱ Ἰουδαῖοι, ἔχοντες τότε ἀναρχίαν διὰ τὸν θάνατον τῆς Φῆσα, ὅπῃ ἐσυνέβη εἰς Ἰουδαίαν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ἑξήκοντα ὅσον ὁ Γάκωβος παρθένος ἔτι μετὰ τῆς ὁποῖα διάδοχος ἔγενεν ὁ Συμεὼν τῆς Κλωπᾶ, ὡς κατωτέρω ρηθῆσεται.

§. 4. Τῷ αὐτῷ ἔτει λέγουσι, πῶς ἐσανατώθη, καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας εἰς τὴν Πάτρην τῆς Ἀχαΐας· τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει θανατώθη ὁ Βαρνάβας εἰς

Μετῆς τῆς Θεοτόκος.

Φῆσος ἐπιτροπος τῆς Ἰουδαίας.
Ὁ Παῦλος δέσμιος ἀγεται εἰς Ῥώμην.

Ὁ Παῦλος ἔρχεται εἰς Ἰταλίαν.

Θάνατος Γάκωβος ἀδελφὸς τῆς Κυρίας.

Μαρτύριον Ἀνδρέας Βαρνάβας, Μάρκος Σίμωνος, καὶ Γέδα.

(α) Ἰουδαϊκ. Ἀρχαιολ. βιβλ. κ'. (β) Ἐκκλησι. Ἱστορ. βιβλ. β'. κεφ. κ. κ'. (γ) Χρονομ. μέρος Γ'.

